

Gangemester

Prøven nærmet seg. Men Luca hadde en plan.

Av Jessica Larsen

Basert på en sann historie

“Elsk din Gud og hold hans bud” (Barnas sangbok, 14).

Ni ganger syv er 63. Seks ganger åtte er... 42? Nei, det er ikke riktig!

Luca visket rasende ut svaret sitt.

“Tiden er ute!” ropte Lucas lærer. “Alle leverer prøvene nå.”

“Å, nei!” tenkte Luca. “Men jeg er ikke engang ferdig!”

Luka sukket da han leverte prøven sin. Han måtte få 90 prosent på sine tidsbegrensede prøver for å bestå gangetabellen og bli klassens gangemester, men han skjønte bare ikke hvordan han skulle klare det!

ILLUSTRASJONER: JOSH TIMOTHY

“En gang ville jeg lære å klare klatrestativet, men jeg falt. Så jeg prøvde igjen, men jeg falt igjen. Jeg kom bare til den tredje stangen. Jeg ba min himmelske Fader hjelpe meg å være tapper. Etter bønnen følte jeg meg klar til å prøve igjen. Denne gangen kom jeg meg til den fjerde stangen! Så den femte! Jeg begynte å bli bedre! Jeg visste at vår himmelske Fader ville hjelpe meg være tapper nok til å fortsette å prøve, slik at jeg kunne bli bedre.”

Lily S., 7 år, Arkansas, USA

Den kvelden under familiens skriftstudium leste pappa fra Lære og pakter: “Derfor, hvis dere vil be meg, skal dere få, hvis dere vil banke på, skal det lukkes opp for dere” (L&p 6:5).

Luca kikket opp. Det var svaret! Bønn!

Luca begynte å be hver dag om å gjøre det bra på sin tidsbegrensede gangeprøve. Dette kom til å fungere. Det *måtte* fungere. Endelig skulle han bli gangemester!

Tirsdag kom Luca hjem fra skolen og fant basketballen sin.

“Trenger du hjelp med skolearbeidet?” spurte mor.

“Nei! Det har jeg ordnet!” sa Luca idet han løp ut døren. Han trodde så sterkt på bønn at han ikke engang fant frem hjelpekortene sine for å øve på matten sin.

På fredag visste Luca at han kom til å bestå prøven. Men da han satte seg ned for å ta den, kom bare ikke svarene, og han gjorde det enda dårligere enn før!

Luca gikk hjem fra bussholdeplassen med bøyd hode. Han hadde bedt så inderlig om å bli gangemester. Hvorfor besvarte ikke vår himmelske Fader bønnen hans?

Da han kom hjem, øvde han på å skyte på basketballkurven til pappa kom hjem fra jobb. Pappa tutet da han kom kjørende.

“Hvordan gikk det på skolen?” spurte pappa.

“Ikke særlig bra,” sa Luca og så ned. “Jeg klarer ikke å bestå gangeprøven.”

“Det var trist å høre,” sa far. Han holdt opp hendene for en pasning.

“Jeg burde ha bestått!” sa Luca. “Jeg ba og alt mulig. Pappa, du sa at vår himmelske Fader besvarer bønner. Han besvarte iallfall ikke min i dag!”

“Øvde du med hjelpekortene dine?” spurte pappa.

“Nei.”

“Studerte du i det hele tatt?”

“Nei,” sa Luca. “Men jeg ba hele uken!”

Pappa driblet ballen og så på Luca. “Ganging er litt som basketball. Hvordan har du blitt så god i basketball?”

“Jeg har trent,” sa Luca.

“Ja, og når vi ber om at vår himmelske Fader må hjelpe deg før kampene dine, ber vi ikke om at han på magisk vis skal gjøre deg til en bedre basketballspiller. Hva ber vi om?”

“Om at jeg må huske det jeg har trent på,” sa Lucas.

“Akkurat. Bønn fungerer best når vi gjør vår del, og også ber vår himmelske Fader hjelpe oss,” sa pappa.

“Så min del er å studere hjelpekortene mine?” spurte Luca.

“Nettopp,” sa pappa, idet han sentret ballen tilbake til Luca.

Luca stønnet tungt, og prøvde seg på et skudd. Ballen spratt av kurven. “Greit. Det må mye arbeid til. Men jeg kan vel studere hardt og be vår himmelske Fader hjelpe meg.”

“Akkurat!” sa pappa. “Er du klar for litt en-mot-en?”

Luca gliste og tok ballen fra pappa. “Ja visst! Så lenge du hjelper meg å studere samtidig.”

“Skal bli,” sa pappa. “Seks ganger åtte er?”

“Førtiåtte!” sa Luca, idet han skjøt igjen. Denne gangen svisjet den rett gjennom kurven.

Med øvelse og bønn skulle han bli gangemester tross alt. ■

Artikkelforfatteren bor i Texas, USA.

